

[Christmas Møller.]

ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal og Statsministeren, mig ikke meget. Jeg mener, at Arbejdsgiverforeningen i denne Situation med den Langmodighed, den har vist under hele Arbejdskonflikten, havde Krav paa, at Landets Statsminister udtalte sig anderledes om den, end han har gjort, og at den havde Krav paa, at Landets Statsminister gav Udtryk for, at der dér var ført en Politik, som i hvert Fald havde været overmaade hensyntagende overfor andre, saa meget mere som de ud fra den økonomiske Vurdering af Forholdene paa Arbejdsgiverside maatte mene, at det, man naaede til, ikke var tilstrækkeligt. Men det, man har haft Lov til at sige til Statsministeren, var dette, at Statsministeren og denne Regering og Socialdemokratiet havde været de naturlige Vejledere for Arbejderklassen, og at de burde have tilraadet Arbejderne at tage Hensyn til de ændrede økonomiske Forhold i Landet.

I den Retning har man hørt meget lidt fra den nuværende Regerings Side, i den Retning har man givet meget faa eller ingen Raad. I Stedet for søger man fra Socialdemokratiets Side, som det er sket tidligere, at føre en Dobbeltpolitik: at føre Regeringspolitik, men samtidig at tage alle et Oppositionspartis Fordele. Jeg tror ikke, det kan være anderledes end, at Befolkningens Fler-tal i det lange Løb vil gennemskue dette, og da vil man se, at den nuværende Regering i en trang og vanskelig økonomisk Tid er den sletteste Vejleder, dette Folk overhovedet kan have.

Landbrugsministeren (Bording): Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal har gentagne Gange givet Udtryk for den Opfattelse, at det er Skatterne, der trykker Landbruget, og at Gældsbyrden ikke har tilnærmelsesvis den Betydning. Nu tror jeg nok, at alle Landmænd er klare over, at denne Opfattelse er forkert, saa jeg skal ikke komme ind paa en Paavisning af det fuldkommen urimelige i denne Paastand; men jeg vil gerne sige et Par Ord angaaende det ærede Medlems Omtale af den Gældsbyrde, som nu hviler paa Landbruget, og navnlig hans Omtale af den forøgede Gældsbyrde, vi har faaet gennem de sidste 20 Aar.

Det ærede Medlem har udtalt her i Aften og har udtalt det tidligere ved anden Lejlighed, at naar Landbrugets Gældsbyrde er steget saa stærkt, som den er, hænger det sammen med den meget stærke Produktionsforøgelse, der er foregaaet i Landbruget. Nu er det saaledes, at det ærede Medlem

selv i sin Ministertid fra 1926—29 har givet Oplysninger om Gældsbyrdens Stigning fra 1914 til 1927 til et Udvalg, der var nedsat her i Rigsdagen, Oplysninger, som fuldkommen fastslaar det urigtige i denne Opfattelse.

Det ærede Medlem udtalte for et Øjeblik siden fra denne Talerstol, at den bedste Landbrugstid, vi har haft i hans Tid, var Perioden før 1914. Det ærede Medlem og jeg er vistnok født samme Aargang, og jeg tør sige, at de Landbrugstider, vi har haft i 1928—29 staaar fuldt Maal med den Tid, vi havde før Krigen. Men lad gaa med, at det var en udmærket Tid fra 1909 til 1914, det var ogsaa en Tid, hvor Landbrugsproduktionen blev forøget ganske betydeligt, og hvor vi derfor efter det ærede Medlems Opfattelse maa have forøget Gældsbyrden allerstærkest.

Hvad viser nu de Oplysninger, det ærede Medlem selv har fremskaffet? De viser, at Gældsbyrden er steget fra 1 417 Millioner til 1 622 Millioner i de 5 Aar; altsaa med saadan noget som 40 Millioner aarligt. Men hvad blev Resultatet med Hensyn til Gældsstigningen i det næste Tidsrum, Tidsrummet fra 1914 til 1924, hvor Landbruget ingenlunde har forøget sin Produktionsevne, tværtimod gik Produktionsevnen tilbage i mange Landbrug, men modsat var det i Perioden, hvor vi var inde under meget stærk Prisstigning, en Prisstigning, som det ærede Medlem jo ønskede skulde være endnu stærkere, hvis vi havde ladet Kræfternes frie Spil raade fuldt ud. I disse 10 Aar blev Resultatet med Hensyn til Gældsstigningen en Forøgelse fra 1 622 Millioner til 2 913 Millioner, altsaa ca. 1 300 Millioner i 10 Aar, det vil sige en Forøgelse paa 130 Mill. Kr. aarlig i denne Tid, hvor Landbrugets Produktionskraft ikke er forøget.

Naar vi saa ser paa, hvorledes det er gaaet fra 1924 til 1927, den Periode, hvor Landbruget igen kom ind under mere sunde Forhold, og i den Periode, hvor vi har forøget vor Produktion ganske overordentlig stærkt, viser det sig, at Landbrugets Gældsbyrde ingenlunde er steget, men derimod er gaaet ned fra 2 913 til 2 895. Enhver vil se, at det ærede Medlems Opgørelser og Slutninger angaaende Aarsagen til Landbrugets Forøgelse af Gældsbyrden er fuldkommen skrupforkerte.

Niels Frederiksen: Det er ganske enkelte kraftige Bemærkninger og Paastande, der er fremsat under Debatten, der har kaldt mig frem til Protest.